

képen kétségbe, ha a szenvedések száziéle változata a lelkünkre és testünkre nehezül. Ha megtanulnánk az Isten országának számtani művelését, ahol csak egyetlen „arányossági törvény” van; minél többet vállal a szenvedésből egy hűséges lélek a földön, annál több hűtlen és bűnös lélek menekül meg az örök haláltól, a sátán országából.

Tehát: Máriával imáinkban, munkánkban, minden szavunkban, minden cselekedetünkben, de legfőképpen minden testi-lelki szenvedéseinkben.

Előhang

(Boldog Özséb életéhez.)

Homályba süppedt, régi korba
Vezetlek, add ide kezéd,
Az út sötét, de mécs világol:
A szent, erős emlékezet.

Harmadik Ince hordta akkor
Fején a hármastiarát,
S az Egyház kösziklája állta
A gonosz idők viharát.
A Szentatjának hódolattal
Adózott a gazdag és szegény,
Szelíd hatalma napsugár volt
Európa felleges egén.
S mivel remélte, hogy a Szentföld
Keresztény kezébe jut talán,
A szent célért kincsét eladta,
S fatányér állt az asztalán . . .

Szentek és hősök kora volt az:
A hit, mint egy csodás virág,
Amerre csak hullatta szirmát,
Ott jobb lett, szebb lett a világ.

Provánsz lankáin Szent Domonkos
Szájával szólt Krisztus Király,
A lelke úgy szárnyalt az égnek,
Akár egy hófehér sirály.

És Francesco di Bernadone,
A vidám, dúsgazdag legény,
Nem is álmodta még, hogy egyszer
Ő lesz a legszentebb szegény.
Lantját pengette Umbriában,
A kéklő, bársony ég alatt,
S kívánatos volt még szívének
A csók, a bor, a jó falat . . .

Hét bölcsőt ringatott szelíden
Firenze büszke városa,
És mind a hét gyermekből szent lett,
Az égnek várományosa.

Szentek és hősök kora volt az,
Csupa sugárzó glória —
S volt köztük több, kit vigaszunkra
Magyarnak szült Pannónia.

Terényi István

Bodrogyhy Szabolcs:

Egy elfeledett nagy csodatévő . . .

Olvastam egy víg elbeszélésben egy magyar faluról, ahol majdnem minden férfit Mihálynak neveztek... Volt sok olyan család, hogy minden férfi tagja Mihály névre hallgatott... S hogy az író — úgy mond — lakodalomban volt egy ottani családnál, s akkor erről is kisült, hogy szintén minden férfitagja Mihály. Az író erre kezdte rábeszélni az új férjet, hogy ha majd egyszer gólya találna a kéményükön kelepelni és babát tenne le a küszöbre, hát hogy azt mindennek, csak ne Mihálynak kereszteltesse. Persze, nagy felzúdulás keletkezett e szavakra a rokonság körében, de az új házaspár mégis nagysokára engedett a rábeszélésnek. És mégis, egy év múltán kap az író meghívót a keresztelőre: — a legifjabb Mihály keresztelőjére...

Valóban, Magyarországon a Mihály a legelterjedtebb nevek egyike. A legősibb alapítású plébániák között is találunk többet a szent főangyal tiszteletére szentelve. Azonkívül népünk szinte naponként emlegeti Szent Mihály főangyalt, amikor a halottat vivő „Szent Mihály lová”-ról beszél. Magának a lónak említése semmi keresztény hagyományon vagy legendán nem alapszik; ez nem más, mint ama egyik pogányhiedelem maradványa, amely szerint — persze szintén képes értelemben — „minden emberért egyszer eljő a fehér lovas, fehér lovon, fehér kutyával, ki maga a halál”. De amennyiben a keresztény hagyomány szerint Szent Mihály a halottak lelkeit befogadó angyal, népünknek ő lépett a pogány lovas halál helyébe...

Mindez azt bizonyítja, hogy a magyarnál még az elmúlt századokban is mindig élénken élt Szent Mihály főangyal tisztelete. Most tehát az az ok szorul alapos kikutatásra, vajjon miért lanyhult el nálunk ez a tisztelet?

Pedig Szent Mihály főangyal — eltekintve magas égi méltóságától — maga is számtalan esetben kimutatta, hogy csodás vagy csodára emlékeztető módon is kész segíteni az embereken.

Két ünnepe is van neki: május 8-án „Szent Mihály főangyal megjelenésének” és szeptember 29-én „Szent Mihály bazilikája felszentelésének” ünnepe. Az őszi ünnepet számontartja a nép, különösen faluhelyen; hiszen ez az ősi szokásos szerződéses lejárat napja és ekkor kezdenek harangozni este 7 órát... De tavaszi ünnepéről nem vesz tudomást talán senki sem.

Pedig ez a csodatevő nap; hogy mennyire az, saját csekély magam is saját szememmel boldogan megláthattam egyszer...

Lássuk először e nap történetét.

I. Geláz pápa idejében, 493-ban, Olaszországnak Apulia nevű tartományában, Gargano-hegyen, egy barlang közelében, csodálatos esemény történt. Ugyanis egyszer csak a hegyoldalon legelésző marhacsordából egy bika hirtelen sebes futásnak eredt. Rögtön utána eredtek, de sehol nyomára nem akadtak. Egyszer csak ott látják felakadva függeni egy barlang szájára felett egy kiálló sziklán. A pásztorok egyike erre nyilatkozott ki, hogy a bikát odaszegezze, és íme, mi történik? A nyíl visszapattan és visszautrik a pásztor tegzébe, ahonnan azt kivette volt.